

ROZHODNUTÍ

Okresní soud v Bruntále jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona číslo 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 2 písm. b) Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, rozhodl na základě žádosti

žadatele: **M. M., narozen XXX, bytem XXX**

o poskytnutí informace ze dne 10. března 2021

vydává

podle § 15 odst. 1 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), toto

rozhodnutí:

Podle § 8a InfZ a § 15 odst. 1 InfZ **se žádost o informace** ze dne 10. března 2021 žadatele M. M., narozeného XXX, bytem XXX, týkající se informace, zda byly u Okresního soud v Bruntále v době od 1. 1. 2021 do podání žádosti podány žaloby vůči starostce, místostarostce, tajemníkovi či jinému úředníkovi města XXX, **odmítá.**

Odůvodnění:

1. Žádostí doručenou soudu elektronicky dne 10. 3. 2021 se žadatel domáhal poskytnutí informace, zda v období od 1. 1. 2021 doposud došlo u Okresního soudu v Bruntále k podání žaloby nebo oznámení na město XXX, či na jeho představitele jako je starostka, místostarostka, tajemník či jiný úředník tohoto dotčeného úřadu a v případě, že ano, necht' je poskytnuta kopie takové žaloby či oznámení.
2. Dle § 3 odst. 3 InfZ se informací pro účely InfZ rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
3. Z ustanovení § 8a InfZ vyplývá povinnost poskytovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Těmito právními předpisy jsou především ustanovení § 84 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Podle ustanovení § 86 občanského zákoníku platí, že nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit.
4. Dalším zákonem, na který odkazuje ustanovení § 8a InfZ, je zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a především pak nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů). S ohledem na uvedené právní předpisy je tedy třeba považovat za osobní údaj veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, přičemž identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Morbicrová.

identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

5. V neposlední řadě je nutné připomenout ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., které stanovuje jedno z omezení pro poskytování informací, a tou rozhodovací činnost soudů, s výjimkou rozsudků. Uvedené ustanovení tak zakazuje poskytovat informace týkající se rozhodovací činnosti soudu. Povoleno je tak pouze poskytování at' již pravomocných, či nepravomocných konečných rozhodnutí ve věci.
6. Žadatel se tak domáhá sdělení případných žalob, včetně jejich textu, podaných v určeném období vůči představitelům města XXX, jeho statutárům i jeho zaměstnancům, aniž by je asi současně jmenoval.
7. Soud v rámci své činnosti neviduje statutární představitele jednotlivých obcí ve svém obvodu, a už vůbec ne zaměstnance těchto obcí, proto je prakticky vyloučena lustrace těchto osob, současně však ani není možná, a to s ohledem na to, co bylo uvedeno výše a bude uvedeno dále.
8. Jak například uvedl Ústavní soud ČR ve svém usnesení ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, ke smyslu a účelu práva na informace, je právo na informace politickým právem, tedy prostředkem účasti na politickém životě státu. Toto právo zaručuje stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze“.
9. Povinný subjekt je toho názoru, že žádost jde proti obsahu a smyslu InfZ a proti předpisům garantujícím právo na soukromí i proti principu občanského soudního řízení. Právo na informace je, jak již bylo shora naznačeno, základním politickým právem, z něhož plyne právo každého na to být informován o činnosti státu či jiných orgánů nadaných vrchnostenskou mocí. Je-li proto smyslem žadatelova dotazu kontrola činnosti samosprávného orgánu, pak by dotaz měl být činěn ve vztahu k němu.
10. Současně je třeba si uvědomit, že právo na informace není bezbřehé a že žadateli automaticky nevzniká právo na veškeré informace týkající se působnosti dotázaného povinného subjektu. Zodpovězení žadatelova dotazu spočívá především ve sdělení informace o tom, zda vůči bližší nespécifikovaným osobám byla v letošním roce podána u zdejšího soudu žaloba a v jejím poskytnutí. Vztahuje se tak k jeho konkrétní rozhodovací činnosti. Podle názoru povinného subjektu by poskytnutí takové informace mohlo zasáhnout do ochrany soukromí dotčených osoby, a přesahuje tak právo žadatele na to, co mu uvedené politické právo garantuje. V této souvislosti je třeba připomenout specifikum soudnictví a justice. Smyslem dotazu žadatele totiž není kontrola výkonu činnosti povinného orgánu, ale zjištění konkrétních údajů o konkrétních fyzických osobách. Tento dotaz nemá také nic společného s běžně prováděnou anonymizací soudních rozhodnutí týkající se např. určitého okruhu soudních sporů, které jsou běžně poskytovány. V tomto ohledu lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 21/2011-166, který uvedl, že smyslem veřejného vyhlásování rozsudků je ústně sdělit obsah důvodů, pro které soud rozhodl. Uvedené slouží k transparentnosti justice a k preventivnímu působení. Poskytnutí obsahu žaloby pak ale tento smysl jednoznačně nenaplnuje. Není smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovat informace ve větším rozsahu, než jaký Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Morbicrová.

umožňují samotné procesní předpisy. Není totiž přípustné, aby kterákoliv osoba znala obsah žaloby, o níž má soud teprve rozhodovat, a to třeba i dříve, než by se o něm dozvěděl samotný žalovaný.

11. Institutem, který umožňuje seznámit se s obsahem spisu, tedy i s obsahem žaloby, je nahlédnutí do spisu ve smyslu ustanovení § 44 občanského soudního řádu. Toto právo dává zmíněný procesní předpis jak procesním stranám, tak i každému, kdo na tom má v konkrétní věci právní zájem nebo kdo pro to má vážné důvody. Takové právo by tak měl i žadatel, pokud by tyto podmínky splňoval.
12. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem uvedených zájmů, resp. práv, jednoznačně převážil zájem na ochraně soukromí dotčené osoby, který je v právním řádu České republiky zakotven např. v čl. 10 Listiny základních práv a svobod a v § 81 a násl. občanského zákoníku. Poskytnutím požadované informace by došlo k neoprávněnému zásahu do práva na ochranu osobnosti a osobních údajů. Právo žadatele na informace v porovnání s právem fyzické osoby na ochranu jejího soukromí při uplatnění principu proporcionality neobstálo.
13. Soud proto upřednostnil právo ochrany osobních údajů a právo na zachování lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti nad právem na poskytnutí informace a žádost dle § 15 odst. 1 InfZ odmítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále k Ministerstvu spravedlnosti České republiky.

Bruntál dne 25. března 2021

JUDr. Hana Beranová v. r.
předsedkyně okresního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Morbicrová.